

12/02/2024

Света три јерарха у Цетињском манастиру: Житија ова Света три човјека су предуга бројаница поука

Његово високопреосвештенство Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије служио је данас, 12. фебруара, на празник Света три јерарха, Свету архијерејску литургију у Цетињском манастиру, уз саслужење свештенства намјесништва цетињског и свештеномонаштва ове свете обитељи у молитвеном присуству вјерног народа.

Сабранима се обратио протојереј Душан Биговић, чију бесједу интегрално преносимо:

Во имја Отца и Сина и Свјатаго Духа. Амин.

Нека је благословен Бог и нека су благословене оне свете душе које одредише ово и друга годишња славља у част Света три јерарха.

Било је у прошлости знаменитих, великих људи који су имали за циљ да усреће свој народ, да за њега ураде нешто велико. Али су се често, да би

остварили тај наизглед племенити циљ, прихваћали силе, па би се те њихове велике идеје често сурвале заједно са њима или још и прије њихова краја. Отуда је и настала изрека пут до пакла је поплочан добрим намјерама. Често би те намјере свијету доносиле још веће невоље.

Свети Божи људи имали су за циљ да учине нешто велико и непролазно за народ, али су се они одлучили да до тог циља дођу на један други начин – једним благим путем. Најприје мијењали су себе и то је до дана данашњега једна велика наука, да човјек једино може себе промијенити и да једино нешто значајно може на том плану чинити. Велики људи, мијењајући себе, чинили су добра дјела и тако је то њихово, наизглед скромно, дјело остало толико велико и трајно да се њих и њихових дјела сјећамо до дана данашњега, као што се и данас сјећамо Света три јерарха.

Распрострањено је предање да је данашњи њихов заједнички празник установљен крајем 11. вијека, да је настао као плод једне препирке ко је од њих тројице већи. Слава Богу што смо имали такве људе и такво вријеме, да су се препирали ко је већи у добру, јер је више оних дионица историје гдје се људи препиру ко је већи у злу, а не ко је већи у добру.

Направимо ли један хаџилук кроз житија ова Света три човјека наићемо на предугу бројаницу поука које се односе на нас који данас живимо. Свети Василије Велики, нарочито строг према себи, а и друга два слављеника, најприје је стекао широко образовање. Познато је да су и Свети Јован Златоусти и Свети Василије Велики и Григорије Богослов завршили највише школе тога времена и није случајно да један велики мислилац 20. вијека каже следеће: Хришћанство је високо развијена религија па према томе тражи високо развијен интелект да би дало благословене плодове. Потврда те мисли су баш данашњи слављеници.

Свети Василије Велики се сматра утемељитељем данашњег монаштва, па ће велики Свети Бенедикт, који је устројавао монашке редове у Западном хришћанству, говорити да је његов духовни отац Свети Василије Велики.

Почетком 17. вијека, пролазећи овим крајевима један путописац је свратио на Цетиње и оставио кратак, али значајан опис тадашњег Цетињског манастира. Каже да у њему столује митрополит и двадесет пет монаха реда Светог Василија. Ето, колико се дјело тих Светих и Божијих људи тиче свих времена, свих простора, свих људи. Нарочито данас кад се овом земљом разлијеже глас коме она припада – Богочовјеку или човјекобогу – и кад усамљени човјек вапије: немам човјека, потребно се сјећати живота и дјела тих великих

јерарха наше Цркве.

Чули смо данашње Јеванђеље: Ви сте свијетлост свијету; не може се град сакрити кад на гори стоји. Е, баш данашњи слављеници су чули то Јеванђеље и по оној јеванђелској блажени који слушају ријеч Божију и извршују је, учини се човјеку понекад да ли је могуће следовати примјеру тако великих људи. Вазда имајмо на уму оне ријечи: Што је људима немогуће, Богу је могуће. Амин!

Весна Девић

